

שני דובונים רעבים

סיפור עממי רוסי
ציורים י. פאטלינה

"הו אחי, כמה שאני רעב. הייתי מאוד רוצה לאכול דבר מה!" התלונן הצעיר.
"גם אני רעב!" ענה המבוגר יותר.
וכך הם הלכו ופתאום ראו גוש גבינה בדרכם. שמחו שניים ורצו לחלק את הגבינה ביניהם. אבל רצו גם לחלק אותה שווה בשווה, כדי שאחד מהם לא יקבל יותר מהשני, ולא ידעו

מצד הרי זכוכית, אחרי הביצה הטובענית, עמד יער סמיק, בלתי חדיר וחשוק. וביער סמיק, חשוק ובלתי חדיר זה חיה דובה עם שני בנים. כשהבנים גדלו, החליטו לצאת לעולם רחב, לחפש את מזלם. תחילה הם הלכו לאמא שלהם ונפרדו ממנה יפה. הדובה חיבקה את בניה ואמרה להם לא להיפרד זה מזה אף פעם.

הדובונים הבטיחו שילכו תמיד ביחד ויצאו לדרך. הם הלכו יום, הלכו יומיים, האוכל שלקחו מהבית אזל והם נעשו רעבים. הם הלכו זה ליד זה עצובים עם ראשיהם שמוטים.

השועלה.

הדובונים סיפרו לה את הבעיה.

"בעיה?" אמרה השועלה "אין כל בעיה. אני אחלק את הגבינה ביניכם כך שכל אחד יקבל חלק שווה. לי לא ייכפת מי בוגר ומי צעיר יותר."

"טוב מאוד" אמרו האחים "חלק!"

לקחה השועלה את הגבינה ושברה לשניים. אך אז ראו שחלק אחד קצת גדול מהשני. צעקו הדובונים "זה יותר גדול! לא טוב חילקת." "שקט, שקט, תכף נסדר זאת" אמרה השועלה ונגסה מהחלק היותר גדול. אלא שאז החלק הגדול נעשה קטן יותר מהשני.

"לא שווה! לא שווה!" קראו הדובונים החמדנים.

"גם זה נתקן" אמרה השועלה. היא דיברה בקושי כי פיה היה מלא גבינה. "רק עוד נגיסה קטנה ויהיה שווה" ושוב נגסה בחלק יותר גדול, כל שהוא נעשה קטן מהשני.

איך לעשות זאת. כל אחד פחד שהשני יחטוף חלק גדול יותר. התחילו להתווכח, לצעוק ופתאום הופיע בפניהם שועלה.
"על מה אתם רבים, בחורים צעירים?" שאלה

וכך המשיכה השועלה לחלק את הגבינה,
והדובונים רק עקבו באפיהם השחורים פעם
הנה ופעם הנה, מהחלק הגדול לחלק קטן
ומהקטן יותר לזה הגדול.
עד שהשועלה שבעה נשאר מהגבינה רק כמה
פירורים.
"נו הנה" אמרה בסוף השועלה "זה אמנם לקח
זמן אבל הצלחנו לקבל שני חלקים שווים.
בתיאבון לכם, דובונים."
היא נפנפה בזנבה האדום והלכה שבעה.
כך קורה לאלה שחמדנים מדי!